

РЕШЕНИЕ

№ 4701

гр. София, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 08.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **10247** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК, вр. чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е на основание изпратена от Министерство на правосъдието – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ постъпила жалба от Т. К. Т. от [населено място] против Заповед №ЧР-03-114/03.09.2021 г., издадена от Министъра на правосъдието, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено на служебното му правоотношение като държавен служител в Областна служба „Изпълнение на наказанията – [населено място]. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен в нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните норми и в несъответствие с целта на закона, които се поддържат и в съдебно заседание. Твърди се, че вмененото нарушение не е безспорно доказано, поради което не е налице фактическия състав на чл.203, ал.1, т.13 ЗМВР, както и че същото не покрива признаците на нарушения, за които е предвидено налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Оспроважащият счита, че са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на проведеното дисциплинарно производство, с които е ограничено правото му на защита. При издаване на заповедта е нарушено изискването на чл.206, ал.2 ЗМВР. Нарушена е и разпоредбата на чл.197, ал.3 ЗМВР, като не е определено наказание за всяко от отделните нарушения. По тези съображения, подробно мотивирани в жалбата и в представени писмени бележки, се иска отмяна на оспорения акт. Претендира се присъждането на разноски.

Ответникът Министъра на правосъдието, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Н. Д., в съдебно заседание оспорва жалбата като неоснователна с доводи за законосъобразност на оспорената заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатения от оспорващия адвокатски хонорар

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени, веществени и гласни доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната дисциплинарна преписка.

Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Към момента на издаване на оспорената заповед инспектор Т. К. Т. е заемал длъжността главен надзирател III степен в сектор „Арести“ при Областна служба „Изпълнение на наказанията“ – С./О. – С./.

По предложение на Началника на О. – С. с рег. №9850/18.06.2021 г. по описа на О.-С. за допуснати тежки дисциплинарни нарушения от инспектор Т. К. Т. - главен надзирател III степен в сектор „Арести“ при О. – С., със Заповед №ЧР-03-94/21.06.2021 г. на основание чл.207, ал.1, т.1 ЗМВР Министъра на правосъдието е образувал срещу него дисциплинарно производство, като е определен Д. с поименно посочен персонален състав от председател, зам.-председател и трима членове. Определен е 4-месечен срок за изготвяне на становище относно наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност. Със заповедта за образуване на дисциплинарното производство служителят временно е отстранен от заеманата длъжност на основание чл.214, ал.4 ЗМВР. В тази й част същата е била предмет на оспорване по адм. д. №7028/2021 г. по описа на АССГ, което се установява от представеното по делото съдебно решение. Като повод за образуване на дисциплинарното производство е посочено това, че при преглед на системата за видеонаблюдение са констатирани действия на поименно посочени служители, с които е нарушена охраната и сигурността в ареста, напускане на постове от въоръжени служители, оставяне на неподвижни постове без надзор с отворени врати, преждевременна смяна на постови служители без да се отразява във водената документация, допускане на служители до помещения, на които не следва да изпълняват служебните си задължения, нерегламентирани контакти със задържани лица и цивилни граждани, като всички тези действия са се случили със знанието на дежурния главен надзирател инспектор Т. Т.. Прието е, че същият е извършил нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.4 ЗМВР, за които на основание чл.203, ал.1, т.13 ЗМВР, се предвижда дисциплинарно наказание „уволнение“, тъй като тези деяния са несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР и уронват престижа на службата.

Служителят е запознат със заповедта на датата на издаването ѝ – 21.06.2021 г. Видно от приложения към преписката протокол от 21.06.2021 г. след запознаване със заповедта служителят е изслушан от Д., като заявеното от него е записано в протокола. В същия е отразено, че е поканен да депозира писмени обяснения по случая.

Писмено обяснение от него е дадено на 22.06.2021 г., като е заявил, че не е съгласен с постъпилите предварителни данни, отразени в предложението, въз основа на което е образувано дисциплинарното производство и последвалите заключения. Посочил е, че

дори да е допуснал някакви пропуски по отношение на службата, не смята, че биха представлявали толкова тежко дисциплинарно нарушение.

Д. е провел дисциплинарно производство, като е събрал и анализирал събраните в хода на проведеното дисциплинарно разследване доказателства. Към преписката са приобщени като доказателства и кадрова справка за инспектор Т. К. Т., подписана служителя длъжностна характеристика за длъжността главен надзирател степен в сектор „Арести“ при О. - С., както и подписана от него 05.01.2018 г. декларация за запознаване с Етичен кодекс за поведение на държавните служители от ГДИН и ГДО към министъра на правосъдието. От проверената документация, водена в ареста, и от прегледаните видеозаписи комисията е установила, че на 23.05.2021 г. инспектор Т. Т. е дежурен главен надзирател в сектор „Арести“ при О. - С., а мл. инспектор Г. Г. е изпълнявал функционални задължения на дежурен по арест на етаж № 5 в ареста на бул. „Д-р Г.М.Д.“ № 42 към сектор „Арести“ при О. - С.. За времето от 19:11 ч. до 19:17 ч. на същата дата решетъчната врата, отделяща арестния коридор към килиите на етаж 5 в ареста се намирала в отворено положение, което е в пряко нарушение на инструкцията на пост № 8 - част VIII, т. 4 „металните врати и решетки са постоянно заключени, като ключовете се намират в дежурния по арест“. На 23.05.2021 г. в 20:33 ч. мл. инспектор Г. Г., в присъствието на мл. инспектор З. А., отключва килия № 17 на етаж № 5, като от нея излизат задържаният под стража Й. А. М. и един от хигиенистите на етажа. Непосредствено след затварянето на килия №17, мл. инспектор З. А., отваря килия № 16, от където излиза още едно задържано лице, назначено за хигиенист на етажа, като след това тримата задържани, придружени от служителите, се отправят към банята на етажа без да им бъде извършен личен обиск. В 20:54 ч. задържаните лица се връщат от банята и застават пред килиите, в които са настанени, като в присъствието на мл. инсп. З. А. изчакват дежурния по арест. В това време мл. инсп. Г. Г. и хигиениста от етажа, настанен в килия № 17 в 20:55 ч. се придвижват от изхода на етажа към килия №17, като задържаното лице носи в ръцете си пластмасова купа с капак с неясно съдържание. Отново не се установява проверка нито на съдържанието кутията, която се вкарва в килията, нито на самите задържани лица, които се прибират в килиите без да им бъде извършен личен обиск. Прието е, че деянията са в нарушение на чл. 286, ал.3, т.2 от Правилника за прилагане на закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ППЗИНЗС/ и т.44.2 от Заповед № Л-1321 /10.03.2020 г. на Главния директор на ГДИН за вътрешния ред в арестите, според която личен обиск на задържаните лица се извършва задължително във всички случаи на влизане и излизане от спалното помещение или района на ареста. От видеозаписите в периода от 19:16 ч. до 20:57 ч. е установено, че инспектор Т. Т. - дежурен главен надзирател, присъства на етаж № 5 в ареста, като не е осъществил контрол върху действията на служителите и спазване на установения вътрешен ред, с което е прието, че е нарушил изискванията на т. 2 и т. 4, от V. задължения на Длъжностната характеристика за длъжността „ Главен надзирател IV-I степен“ в сектор „Арести“ при О. - С., с която служителят е запознат срещу подпис на 20.01.2017 г.

В 20:57 ч. на 23.05.2021 г. инспектор Т. Т. излиза от етаж 5, заедно с дежурния по арест на етажа мл. инсп. Г. Г.. В 21.03 ч. двамата излизат през изхода на сградата и се отправят към пост № 4 /КПП-2/, където изпълняващ функциите на постови в този момент е мл. инсп К. Г.. В 21:04 ч. мл. инсп. Г. Г. отваря портала на КПП-2 и тримата служители напускат границите на подразделението заедно, като КПП-2 остава без

охрана в същия момент. Тримата служители излизат на улицата, като мл. инсп. К. Г. е постови на поста, който е и въоръжен. Прието е, че действията са в пряко нарушение на Заповед № Л-374/12.03.2019 г. на Началника на О. - С., която гласи, че: „служителите от надзорно-охранителния състав /НОС/, назначени в наряд, за времето от 17:00 ч. до 07:00 ч. да не напускат района на арестите с неслужебна цел“, както и в пряко нарушение на инструкцията на пост № 4: раздел VII, б. Б, т. 4, според която на постовия е забранено да напуска поста и да се отклонява от не разрешение на началника на сектор „Арести“, дежурния главен надзирател, младши инструктора по охрана или командира на отделение. Прието е, че с напускане на въоръжен охраняем пост се застрашава сериозно охраната и сигурността на ареста.

Мл. инсп. К. Г., като постови надзирател на въоръжен пост се отклонява от поста и оставя отворен портала, което е в нарушение инструкцията на пост № 4 /КПП-2/, а именно: Раздел VI, т.3 - в извънработно време, почивни и празнични дни, металните врати на КПП-2 са постоянно заключени, като при пристигане на лица или моторни превозни средства /МПС/, постовият установява самоличността на посетителя и на неговото посещение, без да отключва вратите, докладва на дежурния надзирател или дежурен командир на отделение и изпълнява техните распоредения, което е установено, че не се е случило. Прието е, че извършените действия са в пряко нарушение и на чл.313, ал.1, т.2 от ППЗИНЗС. Извършените нарушения по носене на службата са деяния, които са извършени в присъствието и с участието на инспектор Т. Т. - дежурен надзирател, с което същият е нарушил задълженията си вменени му в т.2 и т. 4, от V. Преки задължения на Длъжностната характеристика за длъжността „Главен надзирател IV-I степен“ в сектор „Арести“ при О. – С.. Наличен е период от време, около две минути, през който тримата служители се намират извън обхвата на системата за видеонаблюдение, след което на 23.05.2021 г. в 21:14 ч. на улицата пред КПП 2, паркира тъмен на цвят лек автомобил и от него излизат две цивилни лица. Същите провеждат разговор с мл. инсп. К. Г., с мл. инсп. Г. Г. и с инсп. Т. Т., като всички тези действия се извършват извън граници пост № 4 /КПП-2/. Прието е, че всичко това е в пряко нарушение на задълженията на инспектор Т. Т., вменени му в длъжностната характеристика, а именно: раздел V Преки задължения, т. 24, според която главния надзирател следи за правилно използване на НОС и не допуска отклонение на сили и средства за несвойствени задачи. Прието е, че в конкретния случай инсп. Т. Т. не само допуска отклонение от службата на НОС, но отклонение прави и самия той.

Установено е, че в 21,17 ч. мл. инсп. Г. Г. и инспектор Т. Т. влизат през портала в посока ареста, а мл. инспектор К. Г. продължава да разговаря с лицата пред вратата на поста до 21,24 ч., с което отново се нарушава инструкцията на пост №4, като действията отново са в пряко нарушение на чл.313, ал.1, т.2 ППЗИНЗС.

Прието е за установено също, че в 22,11 ч. на 23.05.2021 г. мл. инспектор И. П. сменя мл. инспектор К. Г. от поста на КПП-2, като в ежедневната ведомост е отбелязано, че мл. инсп. К. Г. е изпълнявал служебните си задължения като постови надзирател на КПП 2 до 00,30 ч. При извършена проверка от Д. на „Книга за приемане и сдаване“ е установено, че смяната не е извършена по надлежния ред, което е в нарушение на чл.104 от Етичния кодекс, според която распоредба държавният служител води стриктно, пълно и точно служебната документация, свързана със задържаните и осъдените лица.

Установено е и че в 22,22 ч. на 23.05.2021 г. мл. инсп. И. П. напуска територията на

поста с плик под ръка, оставя вратата на поста отворена и оставя плика в лек автомобил, паркиран пред границата на поста, като се връща в 22,23 ч. През това време цивилни лица стоят непосредствено до отворената врата на КПП-2, което е в нарушение на инструкцията на пост №4 и на чл.313, ал.1, т.2 ППЗИНЗС. Прието е, че всичко това се случва малко преди това със знанието на дежурния главен надзирател инспектор Т. Т..

Установено е, че в 21,10 ч. на 23.05.2021 г. задържаното под стража лице Г. П. се връща от съдебно заседание, влиза през входа за арести и върви по коридора пред кабинета на младши инструктор по охрана /М./ и дежурна стая в посока ареста. В 22,19 ч. в кабинета на М. влиза инспектор Т. Т. и мл. инсп. Д. Б.. В 22,20 ч. задържаният Г. П. също влиза в кабинета на М.. В 22,24 ч. инспектор Т. Т. излиза от кабинета на М., бутайки два куфара на колелца, като в това време Г. П. носи раница на гърба и две торби в лявата си ръка. В 22:26 ч. на 23.05.2021 г. инспектор Т. Т. извежда лично до КПП-2 освободеното лице Г. П. и предава на вратата куфар на колелца на цивилните граждани, които чакат освобождаването му. Вече освободен Г. П. тръгва с цивилните граждани в неизвестна посока, а инспектор Т. Т. се връща обратно в посока ареста. Д. е приел, че с действията си по отношение на задържаното лице инсп. Т. е нарушил чл.42 от Етичния кодекс. От Докладната записка за изминалото дежурство 23/24.05.2021 г. с Рег. № 7967/25.05.2021 г. по описа на О.-С., изготвена от инспектор Т. Т. е установено, че не е докладвано за осъществена среща с граждани във връзка с освобождаването на задържано в ареста лице, като не е докладвано и за напускане на района на ареста заедно с дежурния по арест и постовия на КПП-2, което е прието като абсолютна предпоставка за нерегламентиран контакт с близки на „задържано под стража“ лице.

От видеозаписите е установено също, че в 23:03 ч. на 23.05.2021 г. в кабинета на младши инструктор по охраната /М./ влизат инспектор Т. Т. и мл. инсп. Г. Г. и след около 20 секунди при тях влиза мл.инсп. К. Г..В 23:04 ч. на 23.05.2021 г. инспектор Т. Т. и мл. инсп. Г. Г. излизат от кабинета на М., а мл. инсп. К. Г. остава там до 07:04 ч. сутринта на 24.05.2021 г. Д. е посочил, че в същият кабинет на М. се съхраняват арестантските досиета на задържаните под стража лица, призовки за дела и всякакъв вид документация, свързана с правното положение на задържаните под стража лица. От представените обяснения е установено, че инспектор Т. Т. му е казал, че ще отключи кабинета на М., тъй като там имало диван където служителят можело да легне, тъй като му било лошо. Мл. инсп. К. Г. е останал в кабинета на М. до 06,30 ч. на 24.05.2021 г. Д. е приел, че инсп. Т. е нарушил задълженията си по т.2 и т.4 и т.24 от длъжностната характеристика. Прието е, че действията му са нарушения, тъй като ако е имало предпоставка за невъзможност от изпълнение на служебните задължения на служител от НОС, същият би следвало да бъде освободен от дежурство от дежурния главен надзирател.

От видеозаписите на 27.05.2021 г. е установено, че за време 18:45 ч. до 18:58 ч. и от 19:00 ч. до 19:15 ч. решетъчната врата, отделяща ареста, отново е в отворено положение. В 20:04 ч. дежурният по арест на етаж 5 мл. инсп. Г. Г. отново извежда същия задържан Й. М. до банята без да му извърши личен обиск. В 20:26 ч. към килиите вървят задържаното лице Й. М., хигиениста на етажа от килия № 17 (килията в която е настанен и М.) и хигиениста на етажа от килия № 16, заедно с мл. инсп. Г. Г. - дежурен по арест на етажа инсп. Е. К. - постови на етажа. Задържаното лице М., двамата хигиенисти, настанени в килия № 17 и в килия № 16 се прибират отново без

да им бъде извършен личен обиск. От видеозаписите е установено, че инспектор Т. Т. - дежурен главен надзирател на същата дата отново присъства на етаж № 5 в ареста за времето от 19:19 ч. до 20:20 ч. и отново не осъществява контрол над действията на служителите в нарушение на разпоредбите на т.2 и т.4 от раздел V. Преки задължения на Длъжностната характеристика за длъжността „Главен надзирател степен“ в сектор „Арести“ при О. - С..

При извършен извънреден обиск на килия №17 на дата 04.06.21 г. в телевизора, който по документи принадлежи на задържаното под стража лице Й. М. е открит мобилен телефон. Д. е констатирал, че инспектор Т. Т. в качеството си на дежурен главен надзирател в периода от 19.05.2021 г. до 08.06.2021 г. не е вписвал в книгите за извършени проверки в ареста, съгласно разпоредбите на чл.354 от ППЗИНЗС - „Резултатите от проверката по организацията и изпълнението на постовата и конвойната служба се отбелязват от проверяващия в специална книга“. От извършената проверка обаче е установено, че проверки по време на неговите дежурства не се извършват, а съгласно разпоредбата на чл.330, т.6 от ППЗИНЗС „Проверки извършват: дежурните главни надзиратели и командирите на отделения в затвора, затворническото общежитие или поправителния дом и дежурният по арест - най-малко един път в денонощието“. За целия наличен период на проверка, по отношение на дежурствата на които инсп. Т. Т. е дежурен главен надзирател няма вписани проверки от посочените длъжностни лица.

При така установените факти Д. е приел, че служителят е извършил две и повече едновременно установени нарушения по чл.194, ал.2, т.2 и т.4 ЗМВР, при което е налице хипотезата на чл.197, ал.3 ЗМВР.

С оглед установените факти Д. е приел, че по безспорен начин е установено, че инспектор Т. по време на дежурствата на 23/24.05.2021 г. и 27/28.05.2021 г., като държавен служител на длъжност главен надзирател III - та степен в сектор „Арести“ при О. – С. в наряд системно е допускал да бъде нарушавана охраната и сигурността в ареста, налице е напускане на поста от въоръжен служител и оставяне на поста без надзор с отворени врати. Преждевременната смяна на постовите надзиратели се е извършвала без да се отразява във водената задължителна документация, извършени са действия по допускане на служители от НОС до помещения, в което не следва да изпълняват служебните си задължения, както и допускане на служители до помещение в което се съхранява цялата налична служебна информация във връзка със задържаните под стража лица. Подробно са посочени приетите за нарушени разпоредби, като е прието, че с тези действия инспектор Т. е извършил нарушение по смисъла на чл.200, ал.1, т.6 и т.11 изр. Първо от ЗМВР, за което се предвижда налагане на наказание „Порицание“ за срок от шест месеца до една година.

Д. е приел, че с действията си на 23.05.2021 г., с които е осъществил неправомерна среща извън района на подразделението с граждани във връзка с освобождаването на задържано под стража лице от ареста и е проявил привилигирано отношение към задържаното лице, като му помага с изнасянето на багажа, без нищо да налага това както и че е оставил постовия служител да разговаря с гражданите пред оградата на въоръженият пост № 4, което е извън границите на поста, при незаключена врата, като по

този начин се застрашава сериозно сигурността на ареста, като поведението на служителя е станало обществено достояние и е публикувано в медиите и различни интернет сайтове, което само по себе си уронва престижа на институцията и доверието на гражданите в нея, инсп. Т. е нарушил конкретно посочени разпоредби от Етичните правила за поведение на държавните служители в ГДИН и ГДО, което представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.194, ал.2, т.4 ЗМВР. Прието е, че с действията си е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.203, ал.1, т.13 ЗМВР, за което се предвижда налагане на наказание „уволнение“. Предвид установеното и на основание чл. 207, ал. 7 и чл. 203, ал. 13 от ЗМВР, Д. е предложил спрямо инспектор Т. К. Т. да бъде реализирана дисциплинарна отговорност. Посочено е, че установените нарушения, изразяващи се в многократно повтарящо се неизпълнение на служебни задължения, неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавния служители в ГДИН и ГДО, съставляват тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 203, т. 13 от ЗМВР, а именно злоупотреба с доверие и деяния, несъвместими с етичните правила за поведен държавните служители в ГДИН, уронващи престижа на службата, за което следва да му бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“.

Извършените от Д. действия по събиране на доказателства са обективирани в Обобщена справка рег. № 11726/16.07.2021 г. по описа на О. - С., с която служителят е надлежно запознат на същата дата. Служителя е уведомен, че в срок от 24 часа или в първия работен ден може да даде писмени обяснения, като такива са депозирани на 19.07.2021 г. В същите е оспорил приетата за установена фактическа обстановка и изведените въз основа на нея изводи.

На основание чл. 207, ал. 12 от ЗМВР, Д. е изготвил Становище рег. № 11991/22.07.2021 г., в което е направил допълнителна оценка на дадените обяснения и възражения на държавния служител. Въз основа на всички доказателства и представени възражения и обяснения в справката е посочено, че Д. поддържа предложението си за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Същото е изпратено на Министъра на правосъдието с писмо от 23.07.2021 г. и е получено от него на 04.08.2021 г., видно от поставената резолюция „Да“.

На 20.08.2021 г. на служителя е връчена покана от Министъра на правосъдието за представяне на писмени обяснения в 3-дневен срок от получаването. Писмени обяснения са депозирани от него на 23.08.2021 г.

Въз основа на обобщената справка и становището на Д. Министъра на правосъдието е издал оспорената в настоящото производство заповед, с която на основание чл.194, ал.2, т.4 и чл.197, ал.1, т.6, вр. чл.чл.203, ал.1, т.13, чл.204, т.1 и чл.226, ал.1, т.8 ЗМВР е наложил на инспектор Т. К. Т. дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение в сектор „Арести“ при О. - С.. При издаване на оспорената заповед ДНО е приел, че описаните в обобщената справка и становището на ДНО дисциплинарни нарушения са извършени от служителя и същите са доказани от доказателствата, събрани в хода на дисциплинарното производство. ДНО е възприел изцяло фактическата обстановка и правната

квалификация, дадена от Д. в Обобщената справка и Становището, като е издал заповедта на посочените в същите правни основания. В заповедта подробно са възпроизведени деянията, установени от Д., като по отношение на всяко от тях е посочено конкретните разпоредби на кои текстове от актове са нарушени. От отразеното в заповедта се извежда извода, че са установени две групи нарушения. По отношение на нарушенията от първата група е прието за безспорно установено че по време на дежурствата на 23/24.05.2021 г. и на 27/28.05.2021 г. инспектор Т. Т. в качеството му на главен надзирател III степен в сектор „Арести“ при О. – С. системно е допуснал да бъде нарушавана охраната и сигурността в ареста, налице е напускане на пост от въоръжен служител и оставяне на пост без надзор с отворени врати. Преждевременната смяна на постови надзиратели се е извършвала без да се отразява във водената задължителна документация, допуснал е служители от НОС до помещение, в което не следва да изпълняват служебните си задължения и в което се съхранява цялата налична служебна информация във връзка със задържаните под стража лица. Прието е, че по този начин са извършени следните нарушения: 1. Не е упражнил контрол над подчинените си, като по този начин в негово присъствие е нарушена разпоредбата на чл.313, ал.1, т.2 ППЗИНЗС; 2. Не е извършил проверка съгласно чл.330, т.6 ППЗИНЗС; 3. Не е изпълнил функционалните и преки задължения, вменени му в раздел V на длъжностната характеристика в т.2, т.4, т.5 и т.24; 4.Нарушил е инструкции, утвърдени от началника на О. – С., а именно: инструкцията на пост №4, Раздел IV, т.3, раздел VII, б.Б, т.4 и инструкция на пост №8 част V - т.4. По отношение на тази група нарушения е прието, че с действията си оспорващият е извършил нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.200, ал.1, т.6 и т.11, изр. първо ЗМВР, за което се предвижда налагане на наказание „Порицание“ за срок от 6 месеца до една година.

По отношение на втората група нарушения е посочено, че е оставил постовия служител да разговаря с гражданите пред оградата на въоръжен пост №4, което е извън границите на поста, при незаклучена врата, като по този начин е застрашил сериозно сигурността на ареста. Посочено е , че поведението му е станало обществено достояние и е публикувано в медиите и различни интернет сайтове, което уронва престижа на институцията и доверието на гражданите в нея. Посочено е, че е нарушил конкретни разпоредби на Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГДИН, утвърден със Заповед №ЛС-04-4/02.01.2018 г. на Министъра на правосъдието, с който е запознат на 05.01.2018 г., а именно: чл.4, чл.10, чл.21, чл.42, чл.74 и чл.104. ДНО е приел, че всяко от посочените деяния представлява отделно нарушение и има за резултат тежки отрицателни последици за целия надзорно-охранителен състав и злепоставя ГДИН като институция, сериозно уронва престижа на служителите в пенитенциарната система, възпрепятства органите по изпълнение на наказанията и създава негативно отношение сред обществото. Тези деяния са квалифицирани като нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.4 , вр. чл.203, ал.1, т.13 ЗМВР.

В заповедта е посочено, че за извършеното тежко дисциплинарно нарушение, установено в хода на дисциплинарното производство, ДНО е оценил

събраните доказателства, тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител, взел е предвид дадените обяснения. След извършената оценка е приел, че следва да се наложи именно дисциплинарно наказание „Уволнение“.

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 27.09.2021 г. Жалбата против нея е входирана в МП на 11.10.2021 г.

От събраните гласни доказателства чрез разпита на допуснатите свидетели по-скоро се установяват причините за извършване на деянията, приети от Д. и възприети от ДНО като нарушения. Свидетелските показания не оборват изводите за тяхното извършване. Свидетелите Г. и Г. потвърждават факта, че заедно с инспектор Т. са напуснали работните си места и са излезли извън границите на следствения арест, като КПП-2 е останало без постови, макар и да твърдят, че от мястото, до което са отишли е имало пряка видимост към КПП-2. Потвърждава се и контактът с дошли цивилни лица, за едно от които се твърди, че е адвокат на освободено от съда задържано лице. Св. Г. потвърждава и извършената от него смяна преди изтичане на определеното време, за която твърди, че е по здравословни причини, както и че смяната не е надлежно отразена в съответната ведомост. Св. Г. заявява, че не е правил обиск на задържаното лице М., като посочва причините за това, а именно защото същият е трудноподвижен, движи се с две патерици и в момента е бил само с препасана на кръста кърпа, пи което не е било необходимо да го обискира при извеждане и довеждане от банята. Относно купата, за която е посочено, че не е проверена, заявява, че знае, защото пред него е сипана останала храна от вечерята, взета като допълнително от миячите на етажата. Заявява, че е информирал за това Т.. Със свидетелските показания се установява също вида и местоположението на КПП-2, задълженията и отговорностите на служителите, разположението на етажите и задържаните лица и т.н.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на съдебно обжалване акт, от лице с правен интерес от обжалването, в качеството му на адресат на акта, с който се засягат негови права и в законоустановения в разпоредбата на чл.211 ЗМВР 14-дневен срок за обжалване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав я намира и за **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, съгласно чл.10, ал.2, т.5, вр. чл.19, ал.4 ЗИНЗС - Министъра на правосъдието, който въпрос не е спорен по делото.

Относно спазване на процедурата, уредена в ЗМВР, вр. чл.19, ал.2 ЗИНЗС и в Инструкция №81213-470 от 27.04.2015 г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи (Инструкция №81213-470/2015 г.), действала към момента на образуване на дисциплинарното производство и на Инструкция № 81213-877 от 06.07.2021 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 59 от 16.07.2021 г., съгласно §4 от която образуваните и неприключили до влизането в сила на тази инструкция производства за търсене на дисциплинарна отговорност от служителите по чл.142, ал.1, т.1 и ал.3 ЗМВР се довършват по реда на тази инструкция, съдът приема, че доколкото констатираното нарушение е прието за тежко по чл.203, ал.1, т.13 ЗМВР и същото попада в приложното поле на чл.207 ЗМВР, дисциплинарното производство законосъобразно е започнало с издаване на изрична заповед от ДНО, с която привлеченото към дисциплинарна отговорност лице се е запознало. Съдът приема, че в хода на дисциплинарното производство са спазени изискванията на чл.207 ЗМВР. Определен е дисциплинарно разследващ орган, който е извърши процедурни действия по доказване на дисциплинарното нарушение, като за резултатите от разследването в определения срок е изготвил обобщена справка. Не са нарушени правата на служителя, визирани в чл.207, ал.8 ЗМВР, като са му предоставени възможности да даде писмени обяснения, съобразно предвиденото в разпоредбите на закона. При издаване на оспорената заповед е спазено изискването на чл.206, ал.1 ЗМВР, като ДНО е приел писмени обяснения, дадени от служителя. Дисциплинарно разследващият орган е приключил дисциплинарното производство в определения му срок, като е изготвил становище до ДНО за наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност. Именно резултатите от проверката установяват и нарушенията и извършителя. Затова от датата на неговото изготвяне и представяне на ДНО – 03.09.2021 г. следва да се брои срокът по чл.195, ал.1 ЗМВР, който в случая е спазен, предвид издаването на заповедта за налагане на дисциплинарното наказание на 14.09.2021 г.

Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма, като административният акт съдържа изискуемите от разпоредбата на чл.210, ал.1 ЗМВР реквизити. Видно от съдържанието му, в същия са посочени извършителят, дисциплинарните нарушения, за които е наказан, подробно е описана установената по случая фактическа обстановка, както и доказателствата, въз основа на които е установена, разпоредбите, които са нарушени, правното основание и наказанието, което се налага, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Доколко фактите са се осъществили и дали са подведени под съответстващата им правна норма е въпрос на материалната законосъобразност на административния акт. В тази връзка неоснователен е доводът на оспорващия за допуснато съществено нарушение в процедурата по уволнение, с което е ограничено правото му на защита, доколкото в оспорената заповед ДНО не е посочил какви конкретни действия е следвало

да извърши служителят, за да не допусне извършването на вменените му нарушения. Съдът намира, че е достатъчно, че в заповедта е посочено какви действия и бездействия служителят е извършил и кои разпоредби, вменяващи му задължения, са приети за нарушени. Именно в приетите за нарушени разпоредби е посочено какви са задълженията му.

Съдът намира обаче, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон. Както се каза по-горе ДНО е приел, че служителят е извършил две групи нарушения, подробно описани в заповедта. В първата група са приети за извършени нарушения, на служебната дисциплина по смисъла на чл.200, ал.1, т.6 и т.11, изр. първо ЗМВР, за което се предвижда налагане на наказание „Порицание“ за срок от 6 месеца до една година. По отношение на същите съдът намира, че в хода на дисциплинарното производство е установено тяхното извършване, като събраните в хода на съдебното производство доказателства не оборват изводите на ДНО. Правилно е прието, че за тези нарушения се предвижда налагане на наказание „Порицание“ за срок от 6 месеца до една година. В нарушение на разпоредбата на чл.197, ал.3 ЗМВР ДНО обаче не е определил конкретно наказание за тях, за което е бил длъжен доколкото е приел, че служителят е извършил и други нарушения на служебната дисциплина, квалифицирани като нарушения на чл.4, чл.10, чл.21, чл.42, чл.74 и чл.104 Етичния кодекс и приети от него за такива по смисъла на смисъла на чл.194, ал.2, т.4 , вр. чл.203, ал.1, т.13 ЗМВР, за които се предвижда наказание „уволнение“. По отношение на тях също не е определено конкретното наказание. Вместо да стори това и в нарушение на чл.197, ал.3 ЗМВР ДНО е направо е определил наказание „уволнение“. Допуснатото нарушение е съществено и обосновава отмяна на заповедта. Въведеното с чл.197, ал.3 ЗМВР правило предвижда задължение на дисциплинарно наказващият орган да прецени всяко от нарушенията поотделно и да определи отделни наказания, след което може да наложи по-тежкото от определените наказания, когато за санкционирането на нарушенията са предвидени различни по вид дисциплинарни наказания или едно общо наказание за максимално предвидения от закона срок, когато за санкционирането на нарушенията са предвидени еднакви по вид наказания.

По отношение на нарушенията на Етичния кодекс съдът намира, че от установеното в хода на процеса не следва извод, че същите, дори да са извършени, уронват престижа на службата. А съгласно чл.203, ал.1, т.13 ЗМВР дисциплинарно наказание "уволнение" се налага задължително за извършване на деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, с които се уронва престижът на службата. Видно от отразеното в оспорената заповед като нарушение на Етичния кодекс ДНО е приел, че на 23.05.2021 г. инспектор Т. Т. е осъществил неправомерна среща извън района на подразделението с граждани във връзка с освобождаването на задържано под стража лице от ареста и е проявил привилегировано отношение към същото лице, като му е помогнал с изнасянето на багажа му, без нищо да налага това. Освен това е посочил, че е оставил постовия служител да разговаря с цивилни лица пред оградата на въоръжения пост №4, което е извън границите на поста, при незаключена врата, като по този начин е застрашена сериозно сигурността на

ареста. Че оспорващият е разговарял с лицето, дошло на КПП 2, както и че е изнесъл багажа на освободеното лице е установено по делото. От свидетелските показания на разпитаните свидетели се установи обаче, че лицето, с което е разговарял, е било адвоката на задържания, който впоследствие е освободен, както и че случайно Т. е бил на КПП-2 и с оглед поведението на лицето се е наложило да говори с него. Следователно, не може да се приеме за установено, че е имало организирана среща между тях. Освен това и с оглед часа на извършване на деянията следва извода, че същите не са станали достояние на други лица. Очевидци на разговора са били само другите двама служители, които са били там, а изнасянето на багажа също е възприето само от служители на ГДИН, от показанията на които се установи, че не са възприели това му поведение като нарушение на етичния кодекс. Противно на изложеното в оспорената заповед от доказателствата по делото не се установява, че тези деяния на Т. са станали обществено достояние и за тях са налице публикации в медиите и в различни интернет сайтове. Видно от приложените доказателства в тази насока в публикациите е посочено, че служителят е уличен в извършване на тежки нарушения, като публикациите са на основание издадената от ответника заповед за образуване на дисциплинарно производство и отстраняването му от длъжност. Съдът приема, че самото образуване на дисциплинарното производство срещу служител не е основание да се приеме, че са налице нарушения на етичния кодекс, тъй като деянията, за които е уличен следва да са установени с влязъл в сила акт.

Доколкото етичните правила за поведение на държавните служители в ГДИН и ГД "Охрана" се уреждат в посочения кодекс, то нарушаването на нормите на този кодекс представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР. Когато обаче с деянието, което е несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МП се уронва престижът на службата, то същото представлява тежко дисциплинарно нарушение на служебната дисциплина по смисъла на ЗМВР, същото е несъвместимо с оставането на служба и за същото се налага дисциплинарно наказание "уволнение". В случая действията на служителя не уронват престижа на службата, доколкото същите не са станали достояние на множество лица, извън служителите на ГДИН, поради което и ответникът неправилно е приел, че се касае за тежко нарушение. Под "престиж на службата" се приема авторитетът на служителите на ГДИН, респ. на МП пред обществото, като не е необходимо той да е уронен, а е достатъчно да е налице реално застрашаване с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в институцията. Следователно, неправилно административният орган е приел, че с поведението си държавният служител е нарушил Етичния кодекс за поведение на държавните служители в ГДИН и ГД "Охрана". В случая не е установено тежко дисциплинарно нарушение тъй като посочените признаци не са налице - същото не е станало обществено достояние на множество лица.

Предвид изложеното следва извода, че оспореният акт е незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен.

Основателна при този изход на спора е претенцията на оспорващия за

присъждане на направените разноски. В настоящото производство са извършени и доказани разноски в размер на 1000.00 лева за адвокатски хонорар, видно от приложения договор за правна защита и съдействие и представените доказателства за плащане по банков път. Съдът намира за неоснователно направеното от процесуалния представител на ответника възражение за неговата прекомерност, съобразявайки разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото и обема на извършената работа. Предвид това Министерство на правосъдието, което е ЮЛ, чийто орган е издал отменения акт, следва да бъде осъдено да заплати на оспорващия деловодни разноски в размер на 1000 лева. Не следва да се присъжда като разноски внесения депозит за призоваване на свидетели, тъй като поради ненаправено от същите искане за заплащане тази сума не е преведена на свидетелите. По искане на оспорващия същата може да му бъде възстановена от депозитната сметка на съда.

На ответната страна не се дължат разноски.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед №ЧР-03-114/03.09.2021 г., издадена от Министъра на правосъдието, с която на инспектор Т. К. Т. - главен надзирател III степен в сектор „Арести“ при О. – С. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено на служебното му правоотношение като държавен служител в Областна служба „Изпълнение на наказанията – [населено място].

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието да заплати на Т. К. Т. деловодни разноски в размер на 1000.00 /хиляда/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: